

Pildele Domnului Isus in Matei

Pilda semanatorului

Matei 13.3-9; Marcu 4.3-9; Luca 8.5-8

In capitolul 12 din Matei se vede ca Domnul Isus este cu totul respins de iudei, iar mai-marii lor faptuiesc pacatul impotriva Duhului Sfint. Aceasta este o dovada ca Israel n-a adus nici un fel de roada pentru Dumnezeu.

Faptul acesta ne conduce la o ordine de lucruri cu totul noua: Dumnezeu ia acum caracterul unui semanator. Omul s-a dovedit ca nu poate aduce roade si de aceea punerea la incercare a incetat, iar Dumnezeu a devenit Cel care da, care nu mai cauta roade. Aceasta face din pilda semanatorului un fel de pilda-cheie. Domnul a spus ucenicilor Sai: „Nu inteleti pilda aceasta? Cum veti intelege atunci toate celelalte pilde?” (Marcu 4.13). Si e de mirare ca pina in ziua de azi acesta este un lucru pe care multi care spun ca sint crestini nu-l inteleg; ei sint foarte ocupati sa gaseasca ceva in om, ceva care sa poata fi cultivat si facut sa se potriveasca pentru Dumnezeu. Este o mare greseala! Omul a fost pus la incercare in conditia nevinovatiei adamice, fara lege, sub lege, sub proroci, sub Hristos — dar totul s-a sfirsit in faliment si acum un Semanator trebuie sa iasa afara sa-si semene saminta si slujitorii Sai s-o semene in lumea larga.

Pilda este de o simplitate plina de frumuseti. Cine nu stie ce este un semanator care isi imprastie saminta peste pamintul arat? In locurile unde nu sint garduri, o parte din saminta cade pe drum si este calcata in picioare de trecatori sau este luata de pasari. Alta saminta cade pe un loc unde este putin pamint sub care se afla o stinca, iar alta cade printre spini, care o innabuse. Totul formeaza o scena deseori vazuta in Palestina de marile multimi catre care era adresata pilda aceasta.

Din fericire, avem insasi explicatia Domnului cu privire la pilda aceasta. Saminta semanata este „cuvintul imparatiei” in Matei si „Cuvintul lui Dumnezeu” in Luca — vestea buna a lui Dumnezeu catre om. Este vorba de primirea cuvintului Domnului in inimi, nu de stabilirea imparatiei pe pamint. Si foarte clar ni se prezinta piedicile care stau in calea primirii de catre om a cuvintului vestit. Cel care se opune lucrarii acesteia este vechiul vrajmas, Satan. El este prezent unde se predica, sa fure saminta, ca nu cumva sa prinda radacini. Vrajmasia aceasta pe care el si-a aratat-o in gradina Edenului continua sa existe, in toata rautatea ei. El este nu numai vrajmasul lui Dumnezeu, ci si al omului, desi sarmanul om cazut nu stie lucrul acesta si nici nu-l crede cind i se spune. De ce omul nu simte lantul Satanei prin care e dus la pierzare, ni se spune in curind. Satan stie care sint inclinarile omului si are grija sa puna lanturile in directia in care omului ii place sa mearga. Si atunci omul nu simte legaturile care-l tin si-l urmeaza orbeste pe Satan.

Cuvintul semanat vine din inima lui Dumnezeu si se adreseaza inimii omului. Saminta de pe drum reprezinta pe ascultatorii care nu inteleg Cuvintul si Satan indata fura saminta si nici una nu prinde radacini.

Un fapt foarte dureros aflam cu privire la ascultatorul asemanat cu un pamint stincos. Se spune ca el aude Cuvintul si-l primeste de indata si cu bucurie. Dar nu are radacina si atunci cind vine incercarea sau persecutia din pricina Cuvintului, el imediat se lasa impiedicat. Saminta pare ca a rasarit, dar la caldura soarelui se usuca. Ascultatorul a auzit intr-adevar o istorie frumoasa — istoria harului lui Dumnezeu — si i-a placut. Dar repede, totul a luat sfirsit!

Aici de doua ori intilnim „indata”. El primeste Cuvintul „indata”; dar cind vine persecutia din partea lumii, indata el paraseste totul. Desigur, aceasta ar trebui sa ne faca sa fim prudenti cind este cazul sa ne pronuntam repede cu privire la rezultatele semintei semanate. Expresiile folosite sint tari: Cuvintul este primit, si primit cu bucurie, deci noi putem trage repede concluzia ca lucrarea trebuie sa fie reala. Dar constiinta poate ca n-a fost atinsa si atunci ascultatorul este descris ca „neavind radacina in sine insusi” si persecutiile care vin il fac sa se lepede. Iar noi, daca ne-am grabit sa spunem ca „s-a intors la Dumnezeu”, sintem rusinati.

Ascultatorul care primeste Cuvintul intre spini este imul care „aude Cuvantul”, dar acesta este inabusit de grijile obisnuite ale vietii, de inselaciunea bogatiilor si de poftele altor lucruri. Inima e plina de propriile ei neazuri si astfel, fiind un amestec in ceea ce urmareste omul, saminta ajunge sa fie fara roada; ea este pierduta.

In sfirsit, este numita la urma saminta care cade pe un „pamint bun” si produce roade in diferite masuri. Dar cum ajunge pamintul sa fie bun? Exista vreun pamint bun in omenirea decazuta? Stim din alte parti ale Scripturii ca „lumea zace in Cel Rau” si „nu este nici unul care sa faca binele, nici unul macar”. Atunci hotarit ca un astfel de pamint trebuie sa fi fost pregatit mai dinainte. Chiar in natura, solul de pe aceasta planeta robita de pacat cere sa fie pregatit pentru saminta. Cu cit mai mult atunci este nevoie de o astfel de pregatire pentru cei care sint „nascuti in nelegiuire.” Astfel intelegem ca intreaga lucrare este de la Dumnezeu.

Cei care primesc Cuvantul intr-un pamint bun sint in contrast cu ascultatorii de pe drum, ei inteleg Cuvantul si-l pastreaza (Luca). Saminta a patruns prea mult in adinc, nu mai poate fi furata de Satan sau sa fie uscata de soare, caci „noi sintem lucrarea lui Dumnezeu” (Efeseni 2.10). In Luca se spune despre „o inima cinstita si buna”, in timp ce inima omului este „nespus de inselatoare si de deznadajduit de rea”.

Pilda aceasta da deoparte intr-un mod minunat perdeaua dintre noi si lumea nevazuta. Dumnezeu a trimis pe slujitorii Sai sa predice „Cuvantul”, dar Satan, care este nevazut, este preocupat ca acest Cuvint sa nu aiba efect. Si este de remarcat ca in toate cazurile prezentate, impiedicarea Cuvintului de a aduce roade se datoreste unor influente exercitate asupra ascultatorilor: intr-un caz este persecutia din partea lumii, in altul grijile vietii acesteia si inselaciunea bogatiilor — si in fiecare caz lucreaza Satan. Daca el nu poate fura de indata saminta, stie cum sa stirneasca persecutii atunci cind Cuvintul a fost ascultat; si apoi grijile veacului, inselaciunea bogatiilor si poftele altor lucruri (si expresia aceasta din urma din Marcu 4.19 include mai degraba cautarea de placeri) sint arme puternice in mina lui, ca sa distruga sufletele. Da, asa cum am vazut, lucrarea mintuirii este a lui Dumnezeu de la inceput pina la sfirsit. Si, multumiri fie aduse lui Dumnezeu, El face lucrul acesta si El face totul. El pregateste saminta si trimite pe semanatorii Sai; El pregateste solul si face ca

saminta sa prinda radacini si in felul acesta ea aduce roade care se inmultesc spre slava Lui.

Faptul ca numai unul din cele patru feluri de teren a adus roade ne poate spune ca Domnul nu asteapta o primire universala a cuvintului imparatiei sau a evangheliei.

Pilda graului si a neghinei

Matei 13.24-30

Aici vedem iar cit de preocupat este Satan sa caute sa strice lucrarea lui Dumnezeu, cu ocazia intemeierii imparatiei Sale. Ce nu poate impiedica, Satan va cauta sa incerce sa strice. Avem explicarea Domnului cu privire la pilda aceasta: El insusi este Semanatorul; cimpul este lumea; saminta cea buna sint copiii imparatiei; iar neghina reprezinta pe fiii Celui Rau.

Astfel, prima invatatura clara este ca Satan face ca oamenii necredinciosi sa se alature imparatiei si sa fie atit de amestecati cu cei sfinti, cu „copiii imparatiei”, incit invatatura este sa-i lasi si pe unii si pe altii sa fie impreuna pina la sfirsitul veacului. Atunci Fiul Omului va trimite pe ingerii Sai si ei vor stringe din imparatia Sa toate lucrurile care sint o pricina de poticnire si pe cei care fac nelegiuire. Acestia vor fi aruncati in cuptorul de foc si acolo va fi plinsul si scrisnirea dintilor. Atunci cei drepti vor straluci ca soarele in imparatia Tatalui lor. Satan nu poate strica griul cel bun, nici nu-l poate impiedica sa fie strins in grinar; dar in aceasta lume recolta este compromisa.

Cel Rau totdeauna face o lucrare de inselare, de amestec, oriunde Dumnezeu isi face o lucrare, asa ca invatatura de a-i lasa sa mearga impreuna nu are nimic a face cu tolerarea raului sau a unor persoane cu caracter rau in Adunare. Aici situatia se prezinta in lume si ii priveste pe cei care marturisesc in afara ca fac parte din „imparatia cerurilor”. Sint alte parti din Scriptura tot atit de clare, aratind ca raul nu trebuie ingaduit in Adunare. De exemplu, cind raul s-a manifestat in adunarea din Corint, indemnul a fost: „inlaturati din mijlocul vostru pe raul acela” (1 Corinteni 5.13).

Un alt punct important este sa intelegem despre „fiii Celui Rau” ca vor continua sa fie in legatura aceasta pina la sfirsitul veacului si ca la sfirsit instrumentele folosite de Dumnezeu vor inlatura raul. Lucrul acesta arata inca o data cit de zadarnica si amagitoare este asteptarea ca lumea in intregul ei sa fie adusa la Dumnezeu prin intermediul misionarilor, a Bibliei, a scrierilor crestine si a unor societati, impreuna cu predicarea evangheliei. Trimisii lui Dumnezeu nu vor schimba lumea, ci sint trimisi „sa cerceteze neamurile si sa scoata din ele un popor pentru Numele Sau” (Faptele Apostolilor 15.14) si apoi sa-i invete si sa-i zideasca pe cei care sint scosi afara din lume. Desigur, este foarte important sa avem gindurile lui Dumnezeu cu privire la ce face El, pentru ca rugaciunile noastre, lucrarea noastra si asteptarile noastre sa poata fi la unison si in partasie cu Domnul insusi.

Si aceasta nu va micsora deloc rivna noastra. Evanghelia trebuie predicata pe deplin si fara plata oricarei fapturi de sub cer si oamenii trebuie indemnati si invitati cu toata puterea pe care dragostea

lui Hristos si dragostea pentru suflete o pot trezi in noi, rugind pe oameni sa se impace cu Dumnezeu (2 Corinteni 5.19). Da, cu atit mai mult zel, pentru ca stim din pilde ca Satan isi da toate silintele sa impiedice lucrarea si ca atunci cind oamenii au adormit, Satan si-a realizat planul.

Pilda aceasta nu contrazice nadejdea crestinului cu privire la venirea Domnului Isus. Se spune: „culegeti intii neghina" si astfel se lasa griul. Unii poate ca nu vad cum se potriveste lucrul acesta cu biserica, stiind ca intii ea este luata in cer, lasind jos pe pamint pe cei necredinciosi, potrivit epistolei catre Tesaloniceni.

Explicarea este ca aici este vorba de imparatie, si nu de biserica. Noi sintem acum in amindoua. Dar cind vom fi rapiti ca sa intimpinam pe Domnul in vazduh, potrivit cuvintelor din 1 Tesaloniceni 4.15-18, imparatia inca va continua. Si sfarsitul veacului nu este decit dupa ce biserica va fi fost rapita. Stim din Scriptura ca vor fi sfinti pe pamint si dupa ce biserica va fi rapita. Astfel, ordinea evenimentelor este:

- vremea harului se sfirseste prin rapirea bisericii,
- imparatia continua si altii sint adusi in imparatie,
- cei rai sint luati mai intii, la sfirsitul veacului,
- Dumnezeu va aseza imparatia Sa in dreptate.

Astfel intelegem ca pilda aceasta se refera la imparatia cerurilor, si nu la biserica; ca oamenii rai vor fi in imparatie pina la sfirsitul veacului — fiind lucrarea directa a Satanei; ca ei vor fi pina la urma strinsi si trimisi la pierzare. „Atunci cei drepti vor straluci ca soarele in imparatia Tatalui lor — o pozitie slavita, desigur, dar care nu trebuie confundata cu slava care asteapta pe cei care vor fi rapiti, ca sa intimpine pe Domnul in vazduh.

Mai invatam de aici ca acolo unde este prezent omul, dar fara Domnul Hristos, el adoarme repede si in jurul lui se petrece amestec, alaturi de griu creste si neghina. Unde este prezent omul — iar Imparatul, Hristos, lipseste, este amestec intre sfintenie si pacat. Cind intilnim in viata noastra amestec de ce este bun si de ce nu este bun, sa stim ca Domnul Hristos lipseste, nu ca Mintuitor, ci ca Domn, care trebuie sa stapineasca peste noi. Si daca vrem sa facem ordine in viata noastra, sa nu smulgem neghina, ci sa-L chemam pe El sa domneasca peste noi.

Cind neghina este o planta mica alaturi de griu, nu se pot deosebi; insa griul nu se transforma in neghina si neghina nu se transforma in griu. Daca cineva este „griu", nu trebuie sa-i spui: „Fii atent cum traiesti, ca nu cumva sa devii neghina!" Daca el este griu, va fi griu tot timpul; daca este neghina, degeaba il inveti sa duca o viata ca griul.

Pilda grauntelui de mustar

Matei 13.31-32; Marcu 4.30-32; Luca 13.18-19

S-a spus ca ar fi o dificultate sa poti gasi un „graunte de mustar” care ar creste destul de mare ca sa se potriveasca descrierii din pilda. (Se socoteste de cei mai multi ca ar fi *Salvadora Persica*, care are o samanta foarte mica, creste destul de mare incit in ramurile lui pasarile isi pot face cuiburi, iar boabele ei sint folosite ca „mustar”. S-a gasit in apropiere de Marea Moarta un copac care corespunde descrierii acesteia.) Imparatia cerurilor a inceput ca un lucru mic, neinsemnat, atit in ochii lumii, cit si a celor care pretindeau ca sint poporul lui Dumnezeu pe pamint. Totusi ea a crescut, incit a ajuns ca un copac cu „ramuri mari”. Singura dificultate este ce anume sa insemne „pasarile cerului”, insa gasim cheia intelesului in pilda semanatorului. Si in ea intilnim „pasarile cerului” care maninca samanta semanata pe drum si aceasta in interpretarea Domnului nostru inseamna lucrarea Satanei (Marcu 4.15). Ele se arata a fi asociate cu ce este rau (compara si Faptele Apostolilor 10.12; Iacov 3.7; Apocalipsa 18.2). Si, asa cum am vazut clar in pilda griului si a neghinei cum s-au introdus cei rai, tot asa si aici, ei isi gasesc adapost printre ramurile copacului mare.

Copacul „cu ramuri mari” pare sa indice in Scriptura o putere publica mare, ceva ce poate fi recunoscut de toti. Astfel, faraon si Asiria sint comparati cu niste copaci mari (Ezechiel 31) si Nebucadnetar era un copac in mijlocul pamintului si inaltimea lui era foarte mare (Daniel 4.10).

Numai sa privim in jur la crestinatatea de nume, la asa numitele biserici “istorice” si vom vedea cit de multi necredinciosi sint adapostiti sub ramurile ei. Acestia de asemenea nu sint numai cei care vin sa-si linisteasca oarecum constiinta, devenind religiosi, ci multi se gasesc in ramurile cele mai inalte ca loc si putere, indraznind sa ia asupra lor „grija pentru suflete”. Daca ar fi vorba de binecuvantarile legate de imparatie, fara indoiala ca ar trebui sa citim despre roadele care s-ar stringe din copac; dar nici un cuvint nu se spune despre asa ceva. Este doar un simplu copac cu ramuri mari, in care pasarile isi gasesc adapostul; nu devenind in fapt o parte din copac, ci simplu, gasindu-si adapost printre ramurile lui — un simbol desigur al raului pe care-l vedem injur. Dumnezeu sa deschida ochii celor care nu vad altceva decit progres si binecuvantare. Orice binecuvantare vine prin harul lui Dumnezeu, dar nu despre el vorbeste pilda.

Este o paralela intre cele 7 pilde din Matei 13 si cele 7 biserici din Apocalipsa 2 si 3. Pilda grauntelui de mustar se poate compara cu biserica din Pergam, care reprezinta compromisul cu lumea, unirea cu ea, crestinatatea devenind o putere in lume.

Pilda aluatului

Matei 13.33; Luca 13.20-21.

Pilda aceasta urmeaza grauntelui de mustar si este asemanatoare in invatatura pe care ne-o da. Stiind ca Scriptura peste tot foloseste aluatul ca un simbol al raului, este surprinzator ca pilda aceasta este atit de des explicata ca invatind „lucrarea nevazuta a harului”. (Despre aluat citim in

Matei 16.6,11, Marcu 8.15, 1 Corinteni 5.6-8, Galateni 5.9, de asemenea aluatul era interzis in toate jertfele aduse prin foc in Vechiul Testament: Leviticul 2.11. in Leviticul 23.17 s-ar parea sa fie o exceptie, insa aceste doua piini coapte cu aluat reprezinta pe oamenii lui Dumnezeu, in care inca locuieste pacatul.)

Crestinii care se gindesc la un progres universal, la imbunatatire si la o lume care toata se va intoarce la Dumnezeu, cu greu pot sa vada ca Domnul Hristos, in locul acestei perspective stralucite, a prezis mai intii raul — raul in imparatia cerurilor si in biserica, privita sub raspunderea omului. Va fi intr-adevar un timp de binecuvantare universala, asa cum stim (Isaia 11.9), dar nu inainte de a veni Domnul Isus din nou si va scoate afara din imparatia Lui toate lucrurile care sint o pricina de pacatuire, asa cum ni se spune in Matei 13.41 si in alte texte.

In aceasta pilda, o femeie este cea care pune aluat in trei masuri de faina de griu, iar in scrisoarea catre biserica din Tiatira (a patra biserica si care corespunde cu aceasta a patra pilda), Domnul Isus spune: „Tu lasi ca Izabela, femeia aceea care isi zice ea insesi prorocita, sa invete si sa aduca pe cai gresite pe robii Mei...” Iar in capitolul 17 din Apocalipsa se spune despre Babilon ca este mama prostituatelor. Femeia trebuie sa stea in tacere, nu sa invete pe altii (1 Timotei 2).

Fara indoiala, aluatul insemna doctrina rea (dupa cum „neghina” si „pasarile cerului” infatiseaza persoanele rele) si asa cum spune si numele, aluatul lucreaza in mod secret, asa cum lucreaza drojdia cind este amestecata cu faina. Si poate cineva sa fie atit de orb incit sa nu vada cit de mult sint raspindite invataturile stricate in zilele noastre? Biblia este pusa uneori sub semnul intrebarii si asaltata din toate partile. In loc ca ea sa ne judece (Ioan 12.48), oamenii o judeca, numind-o totusi Cuvintul lui Dumnezeu. Nu trebuie sa ne miram atunci ca tot felul de doctrine sint prezentate de gindurile oamenilor care au o atitudine cu totul straina si impotriva lui Dumnezeu. „Erezii nimicitoare” este chiar termenul lui Dumnezeu cu privire la relele care sint asociate cu cei care se numesc popor al Sau si prin „cuvinte inselatoare” multi sint indepartati de calea cea dreapta (2 Petru 2.1-3). Cit de necesar este atunci sa fii in stare, prin Cuvint si prin invatatura Duhului Sfint, sa deosebesti tot ce nu este de la Dumnezeu si sa te departezi de rau.

Nu trebuie sa trecem cu vederea cuvintul „toata” — toata plamadeala va fi cu aluat. Dar noi sintem gata sa gindim ca, desi fara indoiala mult rau este asociat cu Biserica de nume, o indurare ni s-a dat ca noi sa scapam. Dar aluatul este la lucru pina ce intreaga plamadeala va ajunge plina de aluat. Duhul Sfint care este in Biserica opreste acum intinderea raului. Dar dupa rapirea Bisericii va apare „omul pacatului” si crestinatatea intreaga va fi dospita.

Pilda vorbeste despre „imparatia cerurilor”, nu se refera direct la Biserica. In adunare este cunoscuta invatatura din 1 Corinteni 5: „Nu stiti ca putin aluat dospeste toata plamadeala? Curatiti aluatul cel vechi, ca sa fiti o plamadeala noua, dupa cum si sinteti, fara aluat” (versetele 6,7).

Sintem inconjurati de rau si in pericol de a fi contaminati de el. Si putem vedea cum crestinii pot fi sub influenta raului si cu totul inconstienti de el. Crestinii care subliniaza prea mult adevarul intr-un anumit punct nu se gindesc ca ar putea fi gresiti in alte puncte. Si apoi, cit de putina consideratie reala se acorda declaratiilor clare ale Scripturii cu privire la prezenta raului in biserica. Sintem deci

indemnati sa punem la incercare duhurile, caci multi proroci mincinosi s-au aratat in lume. Este datoria noastra deci sa cercetam orice lucru cu Cuvintul lui Dumnezeu si sa tinem cu tarie la ce este adevar. Domnul sa ne faca in stare sa deosebim binele de rau, sa alegem binele si sa ne ferim de rau.

Domnul Isus a spus sa ne ferim de aluatul fariseilor, care este fatarnicia si formalismul religios (Luca 12.1). De asemenea avem sa ne ferim de aluatul saducheilor, care reprezinta ratiunea omului; si sa ne ferim de aluatul lui Irod, omul datat pacatului desfrinarii si uciderii.

Pilda comoarei ascunse

Matei 13.44

Interpretarea data deseori pildei acesteia este ca atunci cind un om vede ce valori sint in Hristos, paraseste si lasa deoparte totul ca sa-L poata avea pe Hristos.

Este evident ca acesta este un punct de vedere gresit. Cum poate un om sa vinda „tot ce are”? Si daca ar face asa, L-ar cistiga el oare pe Hristos? Insa parasirea aceasta a toate nu este de ajuns. Citim: „chiar daca mi-as imparti toata averea pentru hrana saracilor, chiar daca mi-as da trupul sa fie ars, si n-as avea dragoste, nu-mi foloseste la nimic" (1 Corinteni 13.3). Iar invitatia evangheliei este „sa cumperi fara bani si fara plata" (Isaia 55.1). Crestinii sint intr-adevar chemati sa fie eliberati de orice legaturi pamintesti pagubitoare. Domnul nostru spunea: „Daca vine cineva la Mine si nu uraste pe tatal sau, pe mama sa, pe sotia sa, pe copiii sai, pe fratii sai, pe surorile sale, ba chiar insasi viata sa, nu poate fi ucenicul Meu" (Luca 14.26). Dar nu inseamna deloc ca eu as putea obtine mintuirea in felul acesta, ci dupa ce am mintuirea sint chemat sa-L las pe Hristos sa ma desparta de tot ce am (versetul 33) ca sa fiu ucenic al lui Hristos sau un adevarat urmas al Lui.

Pilda aceasta ne vorbeste de Hristos ca Cel care gaseste o comoara in poporul Sau si de bucurie vinde tot ce are ca s-o poata cistiga. Si intr-adevar, citim: „care pentru bucuria care-l era pusa inainte a suferit crucea, a dispretuit rusinea" (Evrei 12.2). „Cunoasteri harul Domnului nostru Isus Hristos. El, macar ca era bogat, S-a facut sarac pentru voi, pentru ca prin saracia Lui, voi sa va imbogatiti" (2 Corinteni 8.9). Da, asa cum ne spune pilda, El a vindut tot ce avea. Asa cum textul din epistola catre Evrei ne dovedeste, El a avut in vedere bucuria care li era pusa inainte, bucurie despre care vorbeste pilda aceasta.

Trebuie intr-adevar sa gindim cine era Hristos si pozitia pe care El o avea, El fiind Creator (toate au fost facute prin El si pentru El) si Dumnezeu din vesnicie. Apoi sa gindim la Domnul nostru in umilirea Lui, in lupta Lui in gradina si la moartea Lui rusinoasa — fiind facut pacat pentru noi si indurind ca Dumnezeu sa-Si intoarca fata de la El - pentru a putea intelege ceva din ce L-a costat pe El ca sa cumpere tarina in care era ascunsa comoara inimii Lui. In 1 Petru 1.18,19 citim ca noi am fost rascumparati cu singele lui Hristos.

Iar pilda aceasta ne spune nu numai ca un om a cumparat comoara, ci a cumparat si tarina in care era ascunsa comoara. Si in acelasi capitol, Domnul Isus, explicind pilda semanatorului, spune: „tarina este lumea”. Atunci, Domnul Hristos a cumparat lumea — toata omenirea. Si aici este un adevar important. Este intocmai cum un om bogat s-ar duce la o plantatie de sclavi si, dupa ce pune jos toata suma de plata pentru toti sclavii, trimite vestea ca a platit pretul ca toti sa fie liberi. In practica insa devin intr-adevar liberi cei care reprezinta „comoara”, nu „tarina”. Tot asa, Domnul nostru a cumparat prin moartea Sa toata omenirea si a trimis pe slujitorii Sai sa-i roage pe oameni sa se impace cu Dumnezeu, dar oamenii prefera lanturile Satanei si ispitele cu care el ii atrage.

Aceasta ilustreaza de asemenea diferenta dintre „a cumpara” si „a rascumpara”. Unii insala pe altii cu gindul unei mintiri universale — in timp ce este o diferenta mare intre a cumpara sclavi si a le oferi libertatea, si faptul practic de a-i scoate din sclavie. Citim despre unii — suflete pierdute — care tagaduiesc pe Domnul care i-a cumparat (2 Petru 2.1), in timp ce toti cei rascumparati sint de pe acum stramutati din imparatia Satanei in imparatia Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1.13).

Deci Hristos este Cel care cumpara, sfintii Sai sint comoara; toti oamenii sint tarina. Cei alesi sint numiti comoara ascunsa, caci nimeni nu putea gindi ca Hristos ar avea o comoara acolo unde totul era pacat si rautate. Invatatura despre biserica de asemenea a fost mult timp ascunsa. Dupa cum citim, apostolul Pavel a facut cunoscuta „taina tinuta ascunsa din veacuri si din generatii” (Coloseni 1.26), apoi toti aveau sa inteleaga care este partasia tainei acesteia ascunsa in Dumnezeu inainte de inceputul lumii (Efeseni 3.9). Deci Hristos a indurat rusinea mortii pe cruce — devenind sarac, pentru ca a vindut tot ce avea — dar El va avea cu Sine comoara aceasta, pe toti cei rascumparati ai Sai din toate timpurile.

Pilda perlei de mare pret

Matei 13.45-46

Pilda aceasta se aseamana foarte mult cu cea a comorii ascunse in tarina. Aici negustorul vinde tot ce are ca sa aiba margaritarul (perla) de mare pret. Nu se vorbeste de cumpararea tarinei; numai perla este cea cumparata, perla de mare pret.

Hristos este Cel care a cautat perla pretioasa. Israel a fost si va fi una din perlele lui Dumnezeu, dar El va avea si alte perle. Biserica este perla de mare pret — Mireasa, Sotia Mielului — si Domnul nostru a vindut tot ce avea ca s-o cumpere. Si cine ar putea spune ce se cuprinde in cuvintele acestea: „a vindut tot ce avea”? Trebuie sa privim la inaltimea din care a venit Hristos si la adincimea in care a coborit si atunci niciodata nu vom uita cit de mult L-a costat pe Domnul Hristos sa devina sarac. Putem doar sa ne minunam, sa admiram si sa-L adoram.

Sint citeva asemanari intre o perla si Biserica. Perla este produsul unui organism viu in scoicile unor moluste (stridii) care traiesc in mari si oceane, asa cum nu este cazul cu nici o piatra pretioasa. Ea

este produsa ca rezultat al suferintei stridiei, care inconjoara cu anumite substante un fir de nisip care a patruns in ea; in felul acesta, in timp, se formeaza o perla.

Originea nevazuta si joasa a perlei, in adincurile marii, este o imagine a Bisericii: cei credinciosi sint mintuiti din adincimile pacatului.

Perla este o unitate, ea nu poate fi impartita fara sa fie distrusa.

Perla este o imagine a slavei viitoare. Cind Se va arata Hristos, ne vom arata si noi impreuna cu El in slava (Coloseni 3.4).

Perla este un simbol al curatiei.

Perla reflecta toate culorile curcubeului.

Ce binecuvintat lucru este sa stii ca in mijlocul confuziei care domina, Hristos vede o perla in cei rascumparati ai Sai! Si daca Domnul Hristos a dat un pret atit de mare pentru aceasta perla, urmeaza ca si noi sa privim pe orice credincios ca fiind o parte din aceasta perla de mare pret.

Pilda navodului aruncat in mare

Matei 13.47-50

In Habacuc 1.14,15, oamenii erau comparati cu pestii marii iar Domnul Isus spusese ucenicilor Sai ca va face din ei niste pescari de oameni.

In Scriptura marea infatiseaza lumea. Navodul acesta, evanghelia imparatiei, prinde din mare tot felul de pesti, unii buni si altii care nu sint buni. Si in imparatie nu intra toti pestii. Trebuie notat ca cei rai nu sint descoperiti decit atunci cind navodul este tras pe tarm. Gindul nu este ca evanghelia ar gasi pe unii buni si pe altii rai (desi, nu este nici o indoiala, unii sint mai morali decit altii), ci „la sfirsitul veacului” unii sint gasiti a fi rai, desi hotarit ca Dumnezeu ii cunoscuse mai dinainte ca fiind rai.

Domnul Hristos da El insusi interpretarea: „La sfirsitul veacului, ingerii vor iesi, vor desparti pe cei rai din mijlocul celor drepti si-i vor arunca in cuptorul de foc; acolo va fi plinsul si scrisnirea dintilor”. Sfirsitul veacului nu este sfirsitul perioadei de har, a Bisericii, ci a perioadei judecatii din necazul cel mare, care precede imparatia de o mie de ani (aceasta este prezentata de Scriptura ca fiind „veacul viitor”).

Si la rapirea Bisericii se va face o alegere, dar nu vor fi alesi „pestii rai” dintre cei „buni”. La rapire se va alege ceea ce este bun dintre ceea ce se pare bun, iar alegerea nu se va face prin ingeri, pentru ca Domnul Hristos Insusi va veni in vazduh ca sa-Si ia Biserica. In pilda neghinei, cel rau fiind

împreună cu cel bun, ni se vorbește despre lucrarea directă a Satanei; aici însă este un rezultat al vestirii evangheliei, așa cum un navod este aruncat în mare. Fără îndoială, Satan e la lucru și aici, așa cum am văzut și în pilda semănătorului. Acolo, el fură sămânța; aici, se arată că ar avea succes, cînd permite alor săi să intre în navodul evangheliei, deși ei rămîn ai săi. Mulți sînt atrași de evanghelie în felurite asocieri creștine — poate datorită unor predicatori atractivi sau ca să ia parte la un ritualism fără viață, ca să calmeze o conștiință puțin trezită — dar ei rămîn „rai”, n-au venit niciodată la Hristos, singurul care îi poate curăța de orice pată, datorită singelui Său.

Acum se vestește evanghelia harului, însă după rapirea Bisericii se va vesti evanghelia împăratiei. Vor fi oameni care, fără să-și definească poziția față de Dumnezeu, vor accepta evanghelia împăratiei, fără ca prin aceasta să capete calitatea de „pești buni”. Din nou este subliniat, ca și în pilda neghinei, prezenta amestecului, oriunde se face o lucrare a lui Dumnezeu.

Pilda este, pe scurt, o pictură reală a judecării solemne a tuturor celor care vor fi găsiți strînși de glasul evangheliei la ceva care doar poartă numele lui Hristos. Dar cei drepti — făcuți drepti numai prin puterea de transformare a lui Dumnezeu — vor fi cu grijă strînși în vasele Sale. Nici imul nu va fi uitat sau trecut cu vederea! Dumnezeu este un Dumnezeu al valorilor reale, al lucrărilor autentice, al fondului, nu al formei. Pentru un timp se poate să fie un amestec, dar Dumnezeu nu rămîne indiferent față de felul cum ne purtăm noi.

Pilda robului nemilostiv

Matei 18.23-35

Pilda aceasta începe cu cuvintele „de aceea” și este astfel legată de ce se spune mai înainte. Petru venise la Domnul Isus și îl întrebă de cîte ori să ierte pe fratele care i-a greșit: pînă la șapte ori? Isus i-a răspuns: Nu îți spun pînă la șapte ori, ci de șaptezeci de ori cîte șapte, adică mereu. De aceea le-a spus pilda aceasta. Avem aici imaginea pacatosului cu mari datorii și care nu este în stare să plătească, iar promisiunile lui nu au nici o valoare. Singura nădejde este iertarea lui Dumnezeu. Dar robul acesta n-a înțeles cît de incapabil era și ce însemna iertarea din partea stăpînului. Purtarea lui arată că inima nu i-a fost atinsă de îndurarea și de iertarea împăratului; este un exemplu al unui om religios care nu cunoaște iertarea pacatelor într-un mod personal în sufletul lui. Noi, care am fost iertați de multele noastre pacate — zece mii de talanți — trebuie să iertăm datoria de o sută de dinari a fratelui nostru.

Proportia celor două sume menționate nu este desigur fără însemnătate. Un talant este egal cu 36 kilograme aur sau argint, deci zece mii de talanți înseamnă 360 mii kilograme de metal prețios — în timp ce 100 dinari reprezentau salariul mediu al unui muncitor pentru 100 de zile lucrate. Deci cît de mic este orice lucru pe care sîntem chemați să-l iertăm altuia, în comparație cu ce ne-a iertat noua Dumnezeu! Împăratia lui Dumnezeu stabilește un anumit fel de relații personale, în care iertarea este fără limite. În pilda aceasta este un principiu peste care creștinii trec deseori: așa cum judecăm pe

altii, asa vom fi si noi judecati (Matei 7.2). In Efeseni 4.32 citim: „Iertati-va unul pe altul, cum v-a iertat si Dumnezeu pe voi in Hristos.” Iertarea Lui naste in noi dispozitia catre iertare. In cirmuirea Sa, Dumnezeu asa Se poarta cu ai Sai, chiar daca sint crestini. Harul lui Dumnezeu nu inlatura cirmuirea Sa; principiul cirmuirii lui Dumnezeu este aratat in toata Scriptura.

Unii poate simt o dificultate cu privire la faptul ca robul nemilostiv trebuie sa fie pedepsit, dupa ce fusese iertat, ca si cum iertarea lui Dumnezeu ar fi un fel de iertare conditionata, care ar putea fi retrasa daca noi ne-am purta cu necredinciosie dupa aceea. Dar nu exista un astfel de gind in Scriptura. Trebuie sa recunoastem ca omul este o fiinta atit de decazuta incit daca este iertat astazi, el va face o alta datorie miine. Aceasta o vedem exemplificata in Israel. In ziua ispasirii, pacatele evreilor erau ispasite si iertate. Cind incepeau iar sa pacatuiasca — si faptul acesta se intimpla mereu — era nevoie de o amintire a pacatelor in fiecare an (Evrei 10.3) si trebuia sa fie facuta o noua ispasire si o noua iertare sa fie data. Acum, jertfa unica a lui Hristos face desavirsit pentru totdeauna pe cel credincios. Dar pilda nu intra in subiectul indreptarii si al ispasirii.

Ultima parte a pildei a prezentat pentru unii alta dificultate, deoarece s-ar parea ca neiertarea ar conduce la pierderea sufletului. Robul nemilostiv a fost dat pe mina chinuitorilor, pina ce va plati tot ce era dator. Cine nu iarta, in adevar se chinuieste singur, ingrozitor, chiar daca este un credincios. Dar trebuie retinut faptul ca in Scriptura, persoanele sint socotite sub caracterul pe care ele insele si-l asuma. Aici, persoanele despre care se vorbeste sint „robi” si pilda nu trebuie luata in afara legaturii pe care o are. Unii robi care numai cu numele sint robi, pot fi in felul acesta nemilostivi si pot eventual sa fie pierduti.

Si pilda se poate aplica acelor iudei carora li s-au iertat cei „zece mii de talanti”, dar care nu vor sa ierte pe cei dintre neamuri pentru datoria lor de „o suta de dinari”. Isus a spus pe cruce: „Tata, iarta-i, caci nu stiu ce fac”, dar ei ca natiune n-au primit aceasta iertare cind li s-a vestit de catre apostoli si apoi s-au opus vestirii evangheliei catre neamuri (1 Tesaloniceni 2.16). Ei sint aruncati acum, dati pe mina „chinuitorului”, pina ce vor plati tot. Isaia 40.2 spune: „Vorbite inimii Ierusalimului si strigati-i ca timpul lui de suferinta s-a sfirsit, ca nelegiuirea lui este iertata; caci a primit din mina Domnului de doua ori cit toate pacatele lui”.

Si este o lectie pentru noi toti. Sa nu uitam datoria enorma de care am fost iertati. Robul nemilostiv „a iesit afara” din prezenta stapinului sau, altminteri n-ar fi indraznit sa se lege de celalalt impreuna slujitor cu el. Tot asa si noi putem uita ce ni s-a iertat si sa nu iertam pe fratele nostru de saptezeci de ori cite sapte. Cum am vazut, Dumnezeu in cirmuirea Sa ne va judeca asa cum si noi am judecat pe altii. Cel milos va avea parte de mila si noi toti avem nevoie de mila pina la sfirsitul calatoriei noastre.

Pilda oii pierdute

Matei 18.10-14; Luca 15.4-7

Sintem ajutati sa intelegem pilda aceasta si celelalte doua din Luca 15 (daca intr-adevar cele trei nu sint decit o pilda, conform versetului 3), daca observam ca ele urmeaza imediat dupa acuzatia fariseilor si carturarilor care spuneau: „Omul Acesta primeste pe pacatosi si maninca impreuna cu ei." Da, binecuvantat sa fie Dumnezeu, El primeste pe pacatosi, altminteri tu si cu mine n-am fi putut fi mintuiti; si El maninca impreuna cu ei (Apocalipsa 3.20).

Pilda aceasta este de o simplitate plina de frumusete. Oamenii au fost comparati cu oile, cu mult timp inainte. „Noi rataceam cu totii ca niste oi, fiecare isi vedea de drumul lui; dar Domnul a facut sa cada asupra Lui nelegiuirea noastra a tuturor" (Isaia 53.6). Dar in pilda se discuta nu atit de mult despre oaie, cit mai ales despre stapinul ei, despre cineva care si-a pierdut oaia; el ii cheama pe prieteni si le spune: „Bucurati-va impreuna cu mine!" Fara indoiala ca oaia care fusese pierduta si apoi gasita era acum in conditii fericite, dar un cuvint nu se spune despre ea; stapinul ei si bucuria lui sint pe primul plan.

Ea ne arata de asemenea atentia pe care pastorul care era stapinul oii a dat-o unei singure oi. Ea este una din o suta, deci ai zice ca nu este prea mare pierdere. Dar nici una din astfel de oi nu trebuie sa fie pierduta. Nu se poate sa ramina un gol in inima Pastorului Celui Bun; oaia a trebuit sa fie cautata si a fost cautata pina ce a fost gasita. Nici chiar pentru o clipa nu putea fi ingaduit un astfel de gind, ca ea ar fi pierduta pentru totdeauna si niciodata nu va fi gasita. „Oile Mele in veci nu vor pieri", spunea Domnul nostru. Nu, nici una macar!

Da, cum am mai spus, pastorul este proeminent: dragostea lui, cautarea lui, bucuria lui. Si interpretarea este simpla si lipsita de posibilitatea de a se gresi: va fi bucurie in ceruri pentru un singur pacatos care se pocaieste, mai mult decit pentru nouazeci si noua de oameni drepti.

Este si un alt cuvint care ne cere atentie: oaia era pierduta. Cit de mult se cuprinde in acest singur cuvint: pierdut! Domnul Isus spunea ca El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel (Matei 15.24). Israel, cu toate privilegiile lui si cu Scriptura in miini era descris ca pierdut. Si daca lucrul acesta este adevarat cu Israel, desigur a fost si este adevarat cu toti cei fara Dumnezeu si fara nadejde in lume. Totusi acesta este ultimul adevar pe care omul il primeste cu privire la sine insusi. Multi pot sa vada si sa inteleaga ca nu sint ei chiar asa cum ar trebui sa fie; dar gindesc ca este loc pentru imbunatatire si este nevoie doar sa schimbe o noua foaie in viata. Dar este atit de injositor sa ti se spuna ca esti un pacatos pierdut si ca ai nevoie de un Mintuitor atotputernic! Si a spune ceva care sa micsoreze din starea aceasta de „pierdut" nu poate duce decit la inselarea sufletelor. Si intr-adevar, nu s-au ratacit oamenii? Au ajuns la cele mai mari adincimi ale degradarii, la cele mai neinchipuite fapte de infidelitate, la toate pervertirile imaginatiei pacatoase. Nici un alt cuvint nu va arata starea lor ca oameni naturali si toate caile lor gresite, ca acest cuvint „pierduti".

Si este nevoie de cineva care sa-i caute. Pastorul Cel Bun din pilda noastra „s-a dus" dupa oaia pierduta. O evanghelie profesionala rece (daca o putem numi asa) poate socoti ca tot ce este necesar este sa strigi dupa oaia pierduta, sa-i spui ca ratacesti si s-o indemni la fapte bune acolo unde este, cu nadejdea zadarnica de a ajunge pina la urma unde trebuie.

Nu asa este cu Pastorul Cel Bun, El „S-a dus” dupa oaia pierduta pina ce a gasit-o. Si chiar atunci, nu se increde in puterile ei ca sa-L urmeze, ci pune oaia pe umerii Sai si o aduce acasa, bucurindu-se. El nu pune oaia pe drumul cel drept, ca s-o lase pe ea sa faca restul. Nu, el o aduce, si nu la celelalte nouazeci si noua, ci chiar acasa, in siguranta deplina; apoi cheama pe vecini sa se bucure impreuna cu ei de oaia care fusese pierduta.

Dar veti zice ca Domnul nostru, in aplicarea pe care o face, spune ca este bucurie in ceruri pentru orice pacatos care se pocaieste. Daca ce am spus mai inainte este adevarat, unde are loc pocainta? Va fi in mod hotarit totdeauna pocainta, caci bunatatea lui Dumnezeu ne conduce la pocainta. In pilda, asa cum am vazut, ni se spune ce a facut cel care si-a pierdut oaia si bucuria lui cind a gasit-o.

Dar care sint cei nouazeci si noua de oameni drepti care n-au nevoie de pocainta? Scriptura este foarte clara, ca in ei insisi nu se gaseste nici unul drept, nici unul macar. Dar au fost si sint multi care se considera pe ei insisi asa si socotesc ca nu au nevoie de pocainta. Asa erau cei care au adus Domnului acuzatia care a facut sa se spuna pilda aceasta: „Omul Acesta primeste pe pacatosi si maninca impreuna cu ei.” Gasim expresii asemanatoare si in alte parti, de exemplu „cel sanatos nu are nevoie de doctor”. Nu inseamna ca ar fi vreunul care sa nu aiba nevoie de Hristos; dar ei se situau pe terenul acesta, ca asa ar fi, si de aceea asa sint tratati. Cel bolnav pretuieste tratamentul doctorului si cel pierdut are nevoie de un Mintuitor.

Cuvintele pildei acesteia sint putin diferite in Matei fata de cele din Luca 15. In Matei, un copilas era in mijloc si Domnul Isus a spus: „Fiul Omului a venit sa mintuiasca ce era pierdut.” Aici lipsesc cuvintele „sa caute” care se gasesc in Luca. Un copilas nu s-a avintat in pacat ca un adult, totusi el a mostenit pacatul si are nevoie de mintuire. Domnul Isus a murit pentru a mintui pe copilasi, iar ingerii lor sint in ceruri, privind fata Tatalui. Aceasta ne face sa dam mai multa atentie copilasilor si sa-i invatam sa-L iubeasca pe Mintuitorul.

Pilda lucratorilor in vie

Matei 20.1-16

In pilda aceasta este un verset care o explica: „Nu pot sa fac ce vreau cu ce este al meu?” Dumnezeu in suveranitatea Sa imparte darurile Sale asa cum li place. Domnul Hristos cheama lucratori in via Sa la diferite ceasuri si El ii rasplateste potrivit suveranitatii Sale. Atit harul cit si rasplata sint date in suveranitatea Lui. Nu se spune in aceasta pilda ca Domnul va rasplati pe fiecare dupa lucrarea lui, asa cum citim in Luca 19.15 si in 1 Corinteni 3.8; aici, Domnul arata dreptul Sau suveran de a rasplati pe lucratori asa cum vrea El.

Rasplata data celor de la urma nu atingea drepturile celorlalti, caci cei care au fost angajati intii ni se spune ca au avut intelegerea aceasta, sa fie platiti cu „un dinar pe zi”. Celorlalti li s-a spus ca vor primi ce va fi drept si a fost un act de bunatate sa dea si celor de la urma mai mult decit merita.

Aceasta storneste nemulțumirea oamenilor. Cei care se învoiseră cu un dinar au primit un dinar și deci nu aveau nici un motiv justificat să se plîngă. Și totuși ei nu puteau suporta să vadă pe alții primind tot atît cît ei. Acestora li se spune: „Este ochiul tău rău pentru că eu sînt bun?” Da, bunătatea lui Dumnezeu scoate în evidență răutatea omului care este gata în multe feluri să-L învinuiască pe Dumnezeu de nedreptate. Dar Dumnezeu întregului pămînt va face desigur ce este drept; și El este Suveran și va împărtăși darurile Sale cînd vrea El și cum îi place Lui. În harul Său, El cheamă pe unii în ceasul al unsprezecelea și le dă și lor la fel ca celor chemați mai devreme.

Răsplătirile nu sînt date după timpul lucrat, ci după credinciosia față de posibilitățile primite. Cel chemat în ceasul al unsprezecelea nu avusese ocazia să lucreze mai înainte.

Petru întrebă (capitolul 19.27): „Iată, noi am lăsat toate și Te-am urmat; ce vom avea noi?” Dar lucrarea pentru Domnul nu trebuie făcută pentru răsplata, deși El ne asigură și de harul răsplătirii. Lui Avraam, Domnul i-a spus: „Eu sînt răsplata ta cea nespusească de mare” (Geneza 15.1). Și a-L vedea pe El așa cum este, aceasta este o răsplata pe care El o dă tuturor celor care sînt ai Săi, acesta este dinarul dat fiecăruia.

Domnul cheamă pe slujitorii Săi în viața Sa la diferite perioade. Omul trebuie să fie chemat de Dumnezeu să slujească, să nu plece la lucru ne trimis. Și este un privilegiu să slujești Domnului din anii tinereții.

Ultimele cuvinte din această pildă sînt: „Tot așa, cei din urmă vor fi cei dinții, și cei dinții vor fi cei din urmă; pentru că mulți sînt chemați, dar puțini sînt aleși.” Aceleși cuvinte sînt spuse și în capitolul 19.30, pilda fiind încadrată de ele. Dumnezeu este Daruitorul harului și El îl dă așa cum îi place, cînd vrea și unde vrea El. Iudeii au fost cei dinții, acum ei sînt cei din urmă. Pavel era ca imbul născut înainte de timp și totuși el a devenit un apostol deosebit.

Fiecare să fie mulțumit să stea în locul în care l-a pus Dumnezeu, socotind un har să fie trimis de Dumnezeu să lucreze în viața Sa și apoi să caute să arate credinciosie în lucrarea aceasta. Și în timp ce se va bucura de harul care i s-a dat lui, va fi fericit să recunoască harul dat și altora, carora Dumnezeu l-a plăcut să-i aleagă și să-i înzestreze cu daruri mai mari decît ale lui. Să nu fie ochiul nostru rău pentru că Dumnezeu este bun.

Pilda celor doi fii

Matei 21.28-32

Avem însăși explicarea Domnului Isus pentru pilda aceasta. Marii preoți și bătrînii poporului veniseră la El să-l întrebă cu ce autoritate lucra. El intrase cu o zi înainte în Ierusalim în triumf, împlinind prorocia care spune: „Iată, împăratul tău vine la tine, blînd și calare pe un măgar, pe un măgarus, minzul celei de sub jug.” Haine fuseseră asternute pe jos împreună cu ramuri de copaci și multimea

strigase: „Osana, Fitul lui David! Binecuvantat este Cel care vine in numele Domnului! Osana, in cele preainalte!" Apoi El S-a dus in templu si a scos afara pe cei care vindeau si cumparau si a rasturnat mesele schimbatorilor de bani; dar a vindecat pe orbii si pe schiopii care au venit la El. Fata de toate acestea, marii preoti s-au aratat miniosi si de dimineata L-au intrebat cu ce autoritate a facut El lucrurile acestea.

Atunci Domnul Hristos le-a pus o intrebare privitoare la Ioan. Si pentru ca ei nu puteau sau nu vroiau sa-l raspunda, nici El nu le-a spus cu a cui autoritate facuse lucrurile acelea. Dar El a dorit sa le spuna ceva. „Ce giniti? Un om avea doi fii..."

Marii preoti si batrinii erau cei care spuneau: „Ma duc, doamne!" si nu se duceau. Poporul trebuia sa tina seama de ce spuneau carturarii si fariseii, caci ei stateau pe scaunul lui Moise (capitolul 23.2), dar nu trebuiau sa le urmeze exemplul; ei „nu s-au dus". Ei erau niste conducatori orbi pentru niste orbi si nu trebuiau urmati. Si Domnul insusi avea sa raspunda la intrebarea pe care le-o pusese. „Ioan a venit la voi pe calea dreptatii si nu l-ati crezut" si de aceea nici nu urmau pe Hristos. De alta parte, cei care nu se socoteau a fi ceva — vamesii si prostituatele — l-au crezut pe Ioan care a marturisit despre Isus si au intrat in imparatia lui Dumnezeu inaintea lor. Pilda aceasta vorbeste in mod evident impotriva capetenilor lui Israel.

Dar vedem aceeasi mare pretentie in zilele noastre. Oamenii din pozitii suspuse in asa numitele biserici pretind ca sint preotii lui Dumnezeu pe pamint, dar nu sint multi dintre ei orbi? Prin marturia lor, ei spun: „Ma duc, doamne!", dar cind vedem ce contrast este intre crestinism si crestinatate, intelegem ca multi dintre ei „nu se duc" si ca indruma gresit pe cei care ar vrea sa stie calea vietii. Omul are nevoie de viata inainte de a putea intr-adevar sa mearga si sa lucreze in via lui Dumnezeu, oricit de pretentioasa ar fi marturia lui. Trebuie intii sa fii un om in Hristos, si dupa aceea vei putea raspunde la chemarea de a lucra in via Lui.

Pilda viticultorilor

Matei 21.33-45; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19

Cuvintele Domnului ne dau si interpretarea pildei acesteia: „Imparatia lui Dumnezeu va fi luata de la voi (iudei) si va fi data unui popor care va aduce roadele cuvenite". Acesta a fost rezultatul, dupa nereusita repetata a obtinerii de roade de la viticultori si dupa ce in final, cu toata indelunga rabdare a stapinului, ei s-au aratat razvratiti pe fata si ucigasi.

Imaginea este luata din Orient, unde oamenii de obicei nu platesc in bani inchirierea pamintului, ci in roade — un anumit procent din ce da pamintul, potrivit naturii solului si altor conditii. In unele cazuri se putea plati si in bani, asa cum citim in Cintarea Cintarilor 8.11: „Solomon avea o vie la Baal-Hamon; a incredintat via unor pazitori si fiecare trebuia sa aduca pentru rodul ei o mie de arginti." Si versetul 12 pare sa arate proportia care trebuia sa fie pentru cel care lucreaza si pentru

cel care este stapin. „Via mea, care este a mea, este inaintea mea. Cei o mie de arginti sa fie ai tai, Solomon, si doua sute fie celor ce pazesc rodul.” Ar fi fost ca in pilda noastra, atunci cind proprietarul pune la dispozitie via, teascul, turnul si toate, in afara de munca. Dar cind terenurile arabile sint arendate in Orient, un procent mai mic decit acesta este platit pentru chirie, muncitorii trebuind sa caute saminta, unelte etc. si sa munceasca; in acest caz urma sa se plateasca a zecea parte din produse.

Situatia unui proprietar care pune la dispozitie toate lucrurile si care pretinde cea mai mare parte din produse se aplica la ceea ce Dumnezeu a facut pentru Israel. El i-a luat ca pe niste aramei gata sa piara (Deuteronom 26.5), a facut totul pentru ei si apoi era normal sa primeasca roade.

Citim ca „dupa ce au auzit pildele Lui, preotii cei mai de seama si fariseii au inteles ca Isus vorbea despre ei.” Nu se putea sa nu inteleaga aplicarea pildei acesteia, deoarece ei citisera in prorocul Isaia 5.1,2: „Voi cinta Preaiubitului meu cintarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie, pe un deal foarte roditor. I-a sapat pamintul, I-a curatit de pietre si a sadit in el vitele cele mai alese. A zidit un turn in mijlocul ei si a sapat si un teasc; astepta sa-i faca struguri buni, dar a facut struguri salbatici.”

Cuvintele acestea sint foarte miscatoare: „Ce as mai fi putut face viei Mele si nu i-am facut? Pentru ce a facut ea struguri salbatici, cind Eu ma asteptam sa produca struguri buni?” Nu mai era indreptare; gardul era rupt, zidurile darimate si via parasita. Nu putea sa fie vreo greseala din partea aceluia care era stapinul viei. „Via Domnului Ostirilor era casa lui Israel si barbatii lui Iuda sint planta placerii Lui.

El Se astepta la judecata si iata, singe varsat; la dreptate si, iata, strigate de apasare!”

In zilele cind Domnul Isus era pe pamint, Israel nu avea decit sa priveasca inapoi si sa vada ca prorocia aceasta se implinise. Israel nu era in acel timp o vie infloritoare, nici o vie plina de roade; fusese asa altadata, cel putin intr-o anumita masura. Acum ei aveau sa auda ca pedeapsa ii ameninta. Ei se purtasera rau cu prorocii lui Dumnezeu, i-au ucis cu pietre pe cei trimisi, iar acum Fiul era prezent inaintea lor. Cum se vor purta cu El? El a fost piatra care avea sa devina capul unghiului, dar pe care zidarii aveau s-o lepede. El era piatra de care ei s-au impiedicat si au cazut, cind El era printre ei in har; cind va veni in sa judecata, cei care L-au lepadat vor fi sfarimati.

Dar desi capeteniiile lui Israel au inteles ca Domnul vorbea despre ei si desi vazusera prorocia lui Isaia implinita chiar in mijlocul lor, totusi toate acestea n-au avut urmari asupra lor. Ei cautau mereu sa puna mina pe El, dar se temeau de popor, In felul acesta ei aratau cit de dreapta este pilda, Imparatia lui Dumnezeu (nu a cerurilor, caci ei n-o aveau) avea sa fie luata de la ei si „data unui neam care va aduce roadele cuvenite”.

Cit de caracteristica este expresia aceasta: „sa punem stapinire pe mostenirea lui”, „mostenirea va fi a noastra”! Da, omul — si in cazul acesta omul religios — doreste sa inlature orice control al lui Dumnezeu, sa puna mina pe stapinire si sa-si urmeze liber caile lui stricate. Omorarea lui Hristos este culmea pacatului omului: firea omului s-a dovedit fara nadejde de rea.

O lectie folositoare putem invata din pilda aceasta. Dumnezeu a intrebat ce ar mai fi putut face pentru Israel? Si nu am putea intreba si noi: ce ar fi putut face mai mult pentru Biserica Sa? Cind privim la ce era la inceput si la ce este inca in gindul lui Dumnezeu — „stilpul si temelie adevarului”, „trupul lui Hristos”, „un singur trup”, „casa Lui” etc. — si vedem starea ei de ruina si de stricaciune, nu putem decit sa ne intristam, sa ne smerim, ca Hristos va trebui sa spuna catre cea care poarta numele de Biserica Sa: „Dar, fiindca esti caldicel, nici rece, nici in clocot, te voi varsa din gura Mea”.

Pilda nuntii fiului de imparat

Matei 22.2-14

Aici imparatul este Dumnezeu, iar fiul pentru care se face sarbatoare de nunta este Hristos. Pregatind sarbatorile de nunta, imparatul vrea sa dea cinste Fiului Sau: este nunta Fiului Sau. Cu scopul de a slavi pe Fiul Sau, Dumnezeu vrea sa dea binecuvintari oamenilor. Iar noi, daca avem vreo binecuvantare, o primim numai in Hristos Isus, datorita Lui. Cei dintii invitati au fost iudeii: vestirea evangheliei avea sa inceapa la Ierusalim. Dar cei invitati au aratat toata indiferenta: n-au tinut seama de invitatie, unul s-a dus la ogorul lui, altul la negustoria lui, altii s-au razvratit si s-au purtat rau cu cei trimisi la ei, tot asa cum intilnim si in pilda viticultorilor. Numai ca acolo Dumnezeu cauta roade de la ei, din cauza ca promisera o situatie privilegiata; aici era o invitatie la sarbatoare. Dar in amindoua pildele ei s-au aratat la fel de rai: Domnul nostru a venit la ai Sai si ai Sai nu L-au primit.

Si totusi, ce staruitoare invitatie! Iar si iar sint instiintati: „Iata, am pregatit ospatul meu; juncile si vitele mele cele ingrasate au fost taiate; toate sint gata. Veniti la nunta!” Dar raspunsul a fost indiferenta, refuzul, razvratirea. Imparatul s-a miniat pentru tratamentul pe care l-au primit trimisii Sai si si-a trimis ostile sa distruga pe acei ucigasi si sa le arda cetatea. Aceasta stim ca a avut loc intocmai cind a fost distrus Ierusalimul, in anul 70.

Dar Dumnezeu nu vrea ca Fiul Sau sa nu fie onorat printr-o sarbatoare de nunta: robii Sai au fost trimisi la drumuri si au adunat pe citi i-au gasit — morali si imorali — si camera de sarbatoare s-a umplut cu oaspeti. Intr-un cuvint, aici Dumnezeu iese cu vestea buna afara la neamuri, in harul Sau.

Dar a fost unul dintre cei care acceptasera invitatia si care totusi nu avea haina de nunta. O mica dificultate se poate ivi in partea aceasta a pildei, daca nu se stie ca era obiceiul ca cel care era gazda sa puna la dispozitia invitatilor si imbracamintea. Era obiceiul ca oamenii sa apara inaintea imparatului intr-o imbracaminte potrivita si aici imparatul era cel care invitase la masa.

Desigur, nu era de asteptat ca persoanele aduse inaintea de pe la drumuri sa aiba haine de nunta. Erau atit buni, cit si rai; puteau fi bine imbracati sau in zdrente, dar nici unul nu putea avea o haina potrivita pentru o astfel de nunta. Aceasta ne aminteste de Iosua, in Zaharia 3: el era imbracat cu haine murdare — si Isaia ne spune ca toate faptele bune ale oamenilor sint niste cirpe murdare

inaintea lui Dumnezeu — dar acestea au fost inlaturate si el a fost imbracat cu o haina pe care insusi Dumnezeu o pregatise. Asa trebuie sa fie la nunta pe care Dumnezeu o face pentru Fiul Sau. El ingrijeste de toate, caci este limpede aratat in Biblie ca nimic din ce ar putea pregati omul nu s-ar potrivi cu o astfel de sarbatoare glorioasa. Dar in lumina Scripturii, cit de ciudat apare ca unul a neglijat sau a refuzat imbracamintea cea potrivita. El este imaginea unui om religios, fara Hristos. Astfel de persoane sint alaturi de copiii lui Dumnezeu — se aduna cu ei, se roaga impreuna cu ei — dar intr-o zi vor fi gasiti fara haina de nunta: fara mintuire, fara Hristos. Dumnezeu sa le deschida acum ochii! Religia fara Hristos va conduce doar spre intunericul de afara, unde este plinsul si scrisnirea dintilor. In contextul general al pildei este de considerat ca nunta semnifica o manifestare a bucuriei; si evanghelia este o chemare la bucurie.

Expresia „Veniti! toate sint gata” spune de lucrarea implinita a lui Hristos, care la cruce a cistigat o mintuire vesnica pentru cei care raspund invitatiei de a veni la El.

Pilda celor zece fecioare

Matei 25.1-13

Sensul direct al acestei pilde se intelege chiar din primele ei cuvinte: „Atunci imparatia cerurilor se va asemana...” „Atunci”, din context intelegem ca este vorba de timpul cind Domnul Hristos va veni pe pamint sa aseze imparatia. Din Cuvintul lui Dumnezeu in general si din context intelegem ca imparatia este precedata de o judecata pe care Domnul Hristos o exercita asupra celor vii, a celor care vor fi atunci in lume, la venirea Lui.

In ordine cronologica, intii are loc judecata casei lui Dumnezeu: „Judecata sta sa inceapa de la casa lui Dumnezeu”, apoi are loc judecata celor vii, premileniala, si dupa aceea judecata celor morti, postmileniala.

Pilda aceasta se refera la judecata celor vii, premileniala, dupa ce Dumnezeu incheie socotelile cu casa Sa. La judecata celor vii vor fi judecati cei din lume, in general, carora le-a fost vestita evanghelia imparatiei lui Dumnezeu, nu evanghelia harului.

In capitolul 25 din Matei este vorba de judecata celor vii din poporul ales al lui Dumnezeu. In urma acestei judecati rezulta ramasita credincioasa din poporul Israel, care intra in camera de nunta impreuna cu Domnul Hristos, ca sa se bucure la sarbatoarea Lui.

Criteriul dupa care se face aceasta judecata este corespondenta sau necorespondenta dintre marturia exterioara exprimata de lumina candelii, si puterea de viata spirituala a acestei lumini, reprezentata in pilda de untdelemn. Unele fecioare aveau doar obiectul care sa faca lumina, candela, iar celelalte fecioare aveau si puterea acestei lumini; si puterea luminii este viata.

În măsura în care mărturia exterioară se potrivește cu un fond de viață spirituală, ele sunt admise să intre în camera de nuntă. În măsura în care este numai pretenția mărturiei, este numai candelă, fecioarele sunt refuzate atunci când Se prezintă Mirele. Candelă fără untdelemn înalță pretenția participării la nuntă, așa cum numele de popor al lui Dumnezeu, fără viață din Dumnezeu, nu da dreptul să se bucure de împărăția lui Hristos pe pământ. Mulți dintre evrei se vor prezenta atunci ca aceste fecioare, la o ușă închisă, pentru că se vor prezenta numai în numele faptului că aparțin poporului lui Dumnezeu. Dar lucrul acesta nu este de ajuns.

Pentru fixarea momentului despre care vorbește pilda, ne ajută două aspecte pe care le înțelegem din context.

În primul rând, Biserica reprezintă Mireasa, ea fiind aici subînțeleasă ca venind împreună cu Mirele. Dar în pildă nu este vorba de Mireasa, ci de fecioarele acelea care împlinesc o slujbă la sărbătoarea nuntii, prin asemanarea obiceiului practicat în Israel. A aplica pilda această Bisericii înseamnă a transforma poziția pe care o au credincioșii din vremea de har și a încurca locul și rostul lucrurilor prezentate clar în Cuvântul lui Dumnezeu. Mireasa nu va fi refuzată niciodată atunci când Se va prezenta Mirele, dar este posibil să fie refuzate unele fecioare, care au doar candelă, iar nu și untdelemn împreună cu candelă.

Celălalt aspect care ne ajută să fixăm acest moment este prezentat de cuvintele Domnului Hristos în capitolul 24, cu care începe de fapt această înșiruire de gânduri. Timpul venirii Domnului Hristos pentru instaurarea împărăției Lui este comparat cu zilele lui Noe, în care lumea era împărțită în trei cete. Prima cetă este reprezentată de Enoh, care a fost răpit în cer înainte de potop și ne înfățișează Biserica, care va fi răpită de pe pământ înaintea judecăților care se vor desfășura după aceea. A doua cetă este Noe și familia lui, care semnifică pe poporul Israel, păzită prin judecata ce se va exercita pe pământ. Și cea de-a treia cetă este: lumea, care suportă judecata lui Dumnezeu într-un chip total.

Domnul spune că la fel va fi, că în zilele lui Noe, când rămăseseră două cete: lumea și ceea ce semnifică familia lui Noe, poporul ales al lui Dumnezeu.

Biserica va fi fost răpită înainte de vremea judecății lui Dumnezeu, despre care se spune în pildă.

Dar ce pot învăța cei credincioși de acum din această pildă? Foarte multe lucruri. Mireasa trebuie să-L aștepte pe Domnul Isus, dar nu așa cum așteptau fecioarele acestea, ci așa cum se cuvine pentru Mireasa. Este deosebit între Mireasa, care așteaptă momentul fericit să fie vină cu Mirele ei, și între aceste fecioare care-L așteaptă să-și facă slujbă pentru El.

Cum îl așteaptă cei credincioși de acum pe Domnul Hristos? As putea spune că mai mult nu-L așteaptă! Dar a folosi pilda această pentru un îndemn ca ei să-L aștepte pe Domnul Hristos, este cu totul nepotrivit. Este ca și cum ai aprinde o lumină ca să lumineze soarele sau să faci o referire la niște slujnice, ca să privești pe cei care reprezintă stăpîna casei, Mireasa sărbătorită.

Cei credincioși îl așteaptă pe Domnul Hristos în chip real, atunci când se lasă lucrati de Duhul Sfânt. Așteptarea Domnului Hristos nu este un lucru natural. Se spune în Scriptură: „Duhul și Mireasa zic:

„Vino!" In masura in care cel credincios traieste cu arvuna Duhului Sfint, el poate spune „vino" Domnului Hristos, asa cum spune intii in fiinta lui Duhul Sfint al lui Dumnezeu. Deci indemnul este sa lasam Duhul lui Dumnezeu sa stapineasca viata noastra. Celelalte indemnuri vor fi vorbe goale si nu vor avea vreun rezultat, daca nu este lucrarea Duhului Sfint in cei care sint ai Domnului Hristos.

De multe ori, cind ne gindim la venirea Domnului Hristos, ne oprim indeosebi la scaparea noastra din starea in care ne aflam, sa fim scutiti de un trup de suferinta, sa fim scapati dintr-o stare de saracie, de neputinta, scosi din certuri, din scandaluri, din alte asemenea lucruri, dar nu doar sa-L dorim pe Domnul Hristos ca pe Cel mai mare dor al nostru. Si numai Duhul Sfint poate realiza acest sentiment spiritual in cei credinciosi.

Un alt lucru pe care am putea sa-l retinem este: o comportare inteleapta nu este sa fii asigurat in forma. Cele cinci fecioare nechibzuite, intr-un fel si-au asigurat cele necesare slujbei lor, dar Domnul le clasifica nechibzuite. Tot asa, sa porti numele de crestin, sa vii la adunare, sa cinti, sa citesti, sa te rogi impreuna cu cei credinciosi este asigurarea de forma, este purtarea candelii; dar numai atit n-are nici o valoare. Trebuie ceva de fond, altminteri este o comportare nechibzuita, neinteleapta.

Ca sa fii gata in momentul in care va veni Hristos, trebuie sa fii oricind; altfel nu vei fi gata nici in momentul in care va veni El. Dar esti gata, nu purtind candela, ci esti gata prin untdelemnul pe care-l porti, adica prin Duhul Sfint care este in tine. Conteaza nu ceea ce faci, ca tu esti treaz sau veghezi, ca porti sau nu candela, ca-L astepti sau nu pe Domnul Hristos; acestea sint faptele noastre, dar nu pe baza lor vom fi rapiti. Conteaza daca ai sau nu ai untdelemn, adica daca ai sau nu pe Duhul Sfint pus ca pecete peste tine; insa oricine a crezut in Domnul Hristos are si pecetea Duhului Sfint. Contam deseori sau incercam sa ne slujim de faptele noastre. Spunem intre altele: „Trebuie sa veghezi, ca altfel nu te ia Domnul Hristos!" E fals aceasta, e minciuna! Nu asa! El te ia daca ai Duhul Sfint, nu daca veghezi sau nu veghezi. Te ia daca ai Duhul Sfint si nu te ia daca ai doar candela, doar pretentia. Daca ai Duhul Sfint, te ia, sigur, caci El stie sa Se uite la fondul lucrului, nu la forma exterioara, la pretentie, la fapte. Si El te va face sa si veghezi.

O comportare nechibzuita este sa-ti faci socoteli exacte doar in ultimul moment. Iata un alt lucru pe care-l invatam de la aceste fecioare. Pina la urma cele nechibzuite au inteles ca trebuie untdelemn si s-au dus sa-si cumpere, dar era prea tirziu. Ce bine e sa-ti faci socoteala exacta nu atunci, ci acum!

Aceasta este valabil pentru cei care-si zic ca sint credinciosi, dar nu sint, ca si pentru cei care vor sa fie, dar tot amina sa fie credinciosi. Este un timp al judecatii chibzuite: acum. Daca pierzi acest timp, totul este degeaba.

Un om nechibzuit, care n-are untdelemn, nu este recunoscut atunci cind bate la usa. Dar nu este recunoscut pentru ca n-a fost niciodata cunoscut. Domnul Hristos spune raspicat acestor fecioare: Nu va cunosc! Poate voi Ma cunoasteti, stiti Cine sint, voi asteptati pe Mire, ati invatat ca trebuie lucrul acesta, dar Eu nu va cunosc... De ce? Pentru ca nu aveau untdelemn, pentru ca aveau doar candelile, pentru ca aveau doar exteriorul si n-aveau fondul lucrului. „Domnul cunoaste pe cei ce sint ai Sai" dupa pecetea pusa pe cei ai Sai, infatisata in aceasta pilda prin prezenta untdelemnului, iar nu prin prezenta candelii.

Pilda talantilor

Matei 25.14-30

Pilda aceasta este foarte asemanatoare cu cea a minelor (Luca 19), numai ca aici unul primeste cinci talanti, altul doi si altul un talant, potrivit abilitatilor (capacitatilor) lor diferite, in timp ce in Luca fiecare primeste cite o mina. In vechime unii robi primeau raspunderi mari de la stapinii lor. Aici robul cel lenes isi ingroapa talantul „in pamint”, in Luca il infasoara „intr-un stergar”. Aici robii credinciosi sint pusi „peste multe lucruri” si intra in bucuria stapinului lor, in Luca sint pusi „peste cetati”.

Aceasta arata ca nu toti au aceeasi capacitate, dar toti au acelasi Domn caruia sa-I slujeasca si toti trebuie sa aiba acelasi zel in slujba Stاپinului lor. Si Domnul nu cheama pe cineva la o lucrare deosebita, fara sa-i fi dat si anumite abilitati.

Aici este aratata bunatatea suverana a Domnului. Desigur, ar fi mai mult decit o rasplata bogata sa stapinesti peste „multe lucruri”, dar este adaugat ca ei intra in bucuria stapinului lor — fiind adusi intr-o imediata apropiere de El. Cine ar putea spune ce va fi aceasta?

Sintem chemati sa ne folosim talantii pentru Domnul, in timpul cind El este absent. Pilda aceasta urmeaza celei a celor zece fecioare: deci sa folosim talantii primiti, nu sa dormim. Cind El Se va intoarce, ne va intreba cum am folosit acesti talanti. S-ar putea sa ai numai un talant: foloseste-l cu credinciosie si nu asa cum multi sint ispititi sa doreasca daruri mai multe sau mai diferite si in felul acesta neglijeaza pe cele pe care le au. Si Domnul isi va arata aprobarea divina cind Se va reintoarce si ne va face sa fim partasi propriei Sale bucurii.

Vedem ca un pericol deosebit este, asa cum spune pilda aceasta, pentru cel care avea numai un talant. Pare sa fie prea mic in comparatie cu darurile altora si poate fi folosit pentru lucruri care nu se vad de ochii nostri muritori. Dar Dumnezeu vede. El a dat talantul potrivit „abilitatii” robului, tot asa cum a fost dat si celor care au mai multi. Si un astfel de om n-ar putea folosi doi talanti, daca ar fi primit doi; lucrarea lui este sa-l foloseasca pe cel primit. Domnul sa ne faca sa folosim darurile pe care El ni le-a dat, in dependenta de El insusi, de Dumnezeu Cel viu.

Ca si in pilda minelor, si aici toti primesc daruri. Lucrul acesta se potriveste cu ce se spune in Efeseni 4.16, unde ne este prezentata imaginea unui trup in care fiecare incheietura isi aduce contributia.

Fiecare are o slujba de implinit si fiecare trebuie sa faca ce ii apartine in mod special. Si nici unul nu este atit de neinsemnat incit cel care se crede mai avansat sa poata spune: Eu n-am nevoie de tine!

Da, partile care gindim ca ar fi de mai putina cinste primesc mai multa cinste. Totul este atit de armonios, incit nu poate sa existe un madular de prisos si nici nu poate lipsi vreunul (1 Corinteni 12).

Nu ne indoim ca multe din plingerile de lipsa de daruri ar inceta cind fiecare ar folosi cu credinciosie ca pentru Domnul ceea ce are. Ni se spune de asemenea „sa urmarim darurile cele mai bune”. Dar cine nu este credincios in cele mici nu poate primi ce este mai mare. Iar talantul robului lenes este dat celui care primise zece talanti. Sa nu uitam de asemenea ca si Timotei avea nevoie de indemnul de a-si inflacara darul (2 Timotei 1.6), altfel ar fi fost lasat nefolositor. Sint multe nevoi in multe locuri, dar cine poate spune cit de multi talanti sint ingropati in pamint, in lucrurile pamintesti? Domnul sa ne trezeasca simtul nevoii si al raspunderii personale.

Stapinul se va intoarce si vom da socoteala de lucrarea noastra. „Toti trebuie sa fim aratati inaintea scaunului de judecata al lui Hristos, pentru ca fiecare sa primeasca rasplata pentru lucrurile infaptuite in trup, potrivit cu binele sau raul pe care-l va fi facut” (2 Corinteni 5.10). Si apostolul adauga: „De aceea si cautam sa-l fim placuti, fie ca raminem acasa, fie ca sintem departe de casa.”

Ca si in pilda minelor, toti cei care si-au luat un loc de slujitori sau au pretins ca sint vor fi judecati ca slujitori. Robul viclean spunea ca stia el ca stapinul este un om „aspru”. Cu atit mai mult era vinovat: avea un talant care nu-i apratina si de teama l-a ascuns in pamint. Acest rob nu cunoaste adevaratele calitati ale Stapinului si aceasta lipsa l-a condus pe o cale gresita, iar acum aducea tot felul de scuze ca sa-si acopere necredinciosia. Totul se pare greu pentru cel viclean si lenes, care il invinuieste pe Dumnezeu ca ar fi nedrept. De aceea este numit rob lenes si viclean si este trimis in intunericul de afara, unde este plinsul si scrisnirea dintilor. Acest rob este condamnat potrivit cuvintelor lui.

Dar cei credinciosi intra in bucuria Stapinului lor, o compensare bogata, desigur, caci orice lucru marunt pe care il putem face aici pentru Cel caruia li datoram totul, nu este prea neinsemnat pentru un astfel de Stapin.

clickbible.org